

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények küldendők.

Kéziratok vissza nem
 adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
 könyvnyomdája, hová az
 előfizetési pénzek, a hirdetések és ezeknek díjai, valamint a felszólamlások küldendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre 2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felölős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
 VEVERÁN ISTVÁN, VÉLI MIKSA.
 Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadóhivatalhoz küldendők. Nyilttér scra 1 korona.

Az év végén.

(T.) A szárnyaló örökkévalóságban egy esztendő csak egy szárnycsapás; rövid perc annak, a ki henyel, gondtalanul él, végtelen hosszú annak a ki dolgozik és elfáradt a keserves küzdelemben.

A henyelő ember és társadalom sóhajtva tekint vissza reá, mint elvesztett időszakra; a dolgozó, fáradt ember mégis némi megelégedettséggel, megnyugtató gondolattal tapogatja végig zsibbadt tagjait: dolgoztam; ha nem érttem is el a cél, ha nem volt is küzdelemnek megérdemelt sikere, nem rajtam múlt!

De hányan mondhatjuk ezt el őszintén, önérzettel? Bizony kevesen. És elmondhatják-e ezt a társadalom vezetői, hogy megtették mindent, mire hivatásuk által kötelezve voltak, amit tőlük a dolgozó, munkás, bizva váró nép jogosan elvart? Bajosan!

A lefolyt év nem a munka éve volt, hanem a kétségbeesett harcoknak, meddő küzdelmeknek éve, a mit csak az tud, a ki két kezével keresi a mindennapra valót, aki a földtől várja minden szükségletét, aki aggodalommal áll meg az újév küszö-

bén s alig reménykedve köszönti az újév hajnalát.

Ki tudhatja azt, mit rejt méhében az újév, mely nehéz válságok között virrad reánk?

Szomorú a kezdete, csüggedten kívánnunk jót s csak foháskodunk, hogy a magyarok Istene óvja meg hazánkat balsorstól, a nehéz küzdelmekben. Erősítse nemzetünket, hogy hű maradjon ezeréves hagyományaihoz, hogy bátran, sikerekkel intézhesse sorsát, mely most saját kezeiben van...

Saját erőnkre vagyunk utalva, sorsunknak magunk vagyunk ura, ha ezt elfeledjük s magunkon segíteni nem tudunk, ha gyarlóvá süllyedünk, rajtunk ugyan az ég Ura sem segít és minden bajokért, minden rosszért, mely bennünket érhet, saját gyöngeségünket okolhatjuk.

Tanuljunk a múltból. Nem a sors szeszéje tartott fenn bennünket ezer évig anynyi vész és vihar között, hanem saját erőnk és bátorságunk, lángoló hazaszeretetünk, izzó szabadságérzetünk.

Szenvedéseink árját is saját hibáink, egyenetlenkedéseink, viszálykodásaink zudították reánk s ha gyöngék voltunk ily

ézelmek befogadására, következményeit meg is érdemeltük.

Sokszor álltunk romlás szélén, de el nem pusztultunk. Erőt adott a csüggedő népnek a nemesen érző egyesek tántoríthatatlan kitartása, a kik sokszor meg gyanusítva, sokszor félre tolva, de önzetlen törekvéseikkel mindég előre törve sikeresen küzdöttek a közérdekért, a közjóért és közszabadságért.

Találkozott mindég igaz férfi, ki maga köré gyűjtötte a csüggedőket, a gyöngéket, saját lelkének meggyőződéséből erőt lehelve keblükbe, hogy a maguk lábán járhasanak, sorsukat maguk, a maguk javára intézhessék és erős, független harcosai legyenek a haza és a társadalom boldogulásának.

Ilyen képe van közéletünknek, midőn elbúcsúztatunk egy meddő esztendőt s nehéz szívvel köszöntünk egy újat ismeretlen tartalmával. Nézzünk körül! Hallgatózunk! És lássuk meg a bátor férfiakat, a kik minden mellék célok nélkül intézik közügyeinket és menjünk utánuk.

Reméljük! Reméljük, hogy a válságos harcok között született új év jobb lesz az elmúlónál; hogy ez új, üdvös tetteknek és elhatározásoknak kút forrása lesz; hogy

TÁROZSA.**A játékos.**

Elegánsan butorozott ebédelőben terített asztal mellett ült Mervej Ferencz a leányával, Margittal. Az öreg már meghaladhatta a hetven évet, de öregsége dacára egyenes testtartású, tekintete ereyes és nyílt, fellépése férfias és megnyerő.

A leány fésülő bimbó, melyet a világ lehellete még nem érintett, beszélő szeméből szives jószág sugárzott.

A fehéren terített asztalon kávécsészék, friss falusi vaj, puha fehér kenyér, poharak és egy palaczk friss forrás viz állanak. Minden megvan a reggelihez, sőt még a reggeli szivarról sem feledkezett meg a gondos leány.

Apa felbontja az érkezett leveleket, Margit meg kézimunkájával foglalatkosodik. Először a legújabb eseményekről, melyek kis birodalmukon belül és azon kívül történtek. Mervej papa az érkezett levelekből néhány részletet olvas föl, a leány meg közli vele a házi gazdaság apró érdekességeit.

— Képzeld csak — mondja Mervej, — képzeld csak, kedves Margit, csakugyan meg akarják választani képviselőnek a szolgabíró. Igazán örülök, hogy visszavonultam a politikai élettől; ez már igazán tullép minden határt.

— De kedves apuskám, miért haragszol annyira Török urra, hiszen egészen csinos férfi és — mint mondják — sokat tanult.

— Ah, neveltség — vág vissza az öreg — hosszú haj, rövid ész. Mit értesz te ilyen dolgokhoz!

Margit jól tudta, miért nem szenvedhette atyja a fiatal szolgabíró és többször megkísérelte már, hogy más véleményre bírja édes apját a szolgabíró felől, ám minden fáradozása megtört az öreg ur makacs ellenszenvén.

Mervej szemében Török Károly szolgabírónak az volt a megbocsáthatatlan büne, hogy három év előtt a nemzeti „csöndes” játékon ötezer forintot nyert.

A közeli megyeszékhelyen ilyesmi természetesen nem maradhatott soká titok és e „szemtelen szerencse” híre csakhamar eljutott a haraszt pusztára, Mervej családi birtokára is.

Ámbátor Török az egész nyereséget a női jótékonyági együletnek szolgáltatta át, amiért neki a főispán neje, az egyület elnöke sajátkezüleg írott levelében köszönetet mondott a szegények és árvák nevében és ámbár megfogadta, hogy ezután semmi hazardjátékba nem elegendik: az öreg ur még se tudott neki megbocsátani.

— Kártyás embert nem lehet megjavítani, — szokta mondani. — Lehet, hogy éveken át nem nyúl a kártyához, végül azonban mégis kitör rajta a szenvedély s akkor elveszti mindenét, amije van.

Török az egész vidék egyik legkedveltebb fiatal embere volt. Nem lehetett meg nélküle semmiféle ünnepély, multság vagy zsúr. A fiatal-sággal mókázott, az anyákkal a piaci árakról és a cselédekről tudott csevegni, az apákkal politikáról vitatkozni és szivesen látott negyedik volt a taroknál.

Csak Mervej Ferencz kegyét vesztette el s noha többször megkísérelte őt kiengesztelni, mindannyiszor kudarcot vallott, az öreg ur megközelíthetlen maradt.

Bekövetkezett az ősz, megkezdődtek a kisvárosi körök zsúrjai és ama bizonyos kártya históriát is rég elfelejtették már, csak az öreg Mervej emlékezett még élénken reá. Török azonban eltökélte, hogy az öreg ur ellenszenvét minden áron le fogja győzni.

Margittal multságok és kirándulások alkalmával többször találkozott es idővel a két fiatal közt erősebb vonzalom köteleke keletkezett. Margitnak tetszett a csinos táncos és mindig vidám, enyelgő társalgó, Török meg el volt ragadtatva az „öreg dárdu” leányának szeretetreméltó bájosságától.

Katalin napját követő reggelen — előző napon multságon találkozott Margit Törökkel — a leány ismét megpendítette a sokat vitatott témát.

— Ugy-e bár, apuskám, te is Törökre fogsz szavazni? . . .

— Micsoda? . . . Szavazni . . . Törökre . . . Te lány, elment az eszed? De ilyesmi! — kiáltott fel Mervej, felugorva helyéről. — Eredj, nézz utána, mit csinálnak a cselédek, azzal foglalkozzál, ne politikával! — Kártyások . . . Tolvajok . . . rablók . . . mind egyre mennek!

Margit ösmerte édes atyját. Ha haragos volt, legjobb volt hallgatni, mert különben csak sulyosította volna helyzetét. Könnyes szemmel távozni készült, de az atyja visszahívta. Minthogy nem mondtak neki ellent, azonnal meggyugodott megint s egyetlen leányának könnyei teljesen lefegyverezték.

— Jöjj hát ide és beszélj. Mi baja van annak a kártyásnak, miért könyörög érette anynyit az én kiesikém. Csak nem akarom feltételezni, hogy . . .

